

Driften. Det forundrer mig altsaa noget, at det ærede Medlem for Slagelse tager saa haardt fat paa denne Sag. Han kan rette sin Kritik, hvad dette Forhold angaar, mod sine egne Meningsfæller. I det hele maa jeg sige, at det forundrer mig, at Højre, efter at det er kommet i Opposition, spiller saa arbejdsvenligt, som det gør. Da det havde Magt til at gøre noget for Arbejderbefolkningen, mærkede man ikke noget til Arbejdsvenlighed fra den Side, hvilket jo til fulde blev godtgjort af min ærede Partifælle, det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott) forgangen Dag, og hvilket jeg derfor ikke skal komme ind paa. Højre havde staaet bedre til Troende, om det samme havde været Tilfældet, den Gang det havde Magt til at gennemføre noget af det, det nu kræver for Arbejderbefolkningen.

Men foruden Tantiemen er der jo adskillige andre Ting ved vore Statsbaner, som Personalet ønsker ændrede, og hvor jeg tror, det vilde være ikke alene i Personalets, men ogsaa i Statens velforstaaede Interesse, at der blev laant Øre til Funktionærernes Krav, og at man medvirkede til at søge de paagældende Forhold ændrede. Der blev under den forrige Trafikminister udstedt en Ordre, ifølge hvilken Statsbanernes Funktionærer skulde have Ret til at danne Foreninger, der skulde kunne forhandle med Administrationen om tjenstlige Forhold. Paa Grundlag af denne Ordre indrettede Funktionærerne deres Organisationer, saaledes som ønsket af Statsbanernes højeste Administration. Man skulde jo nu tro, at Administrationen vilde betragte det som en Æressag loyalt at opfylde det Løfte, der igennem denne Ordre var givet Funktionærerne. Jeg havde imidlertid i Fjor Lejlighed til at godtgøre, at man fra Administrationens Side ikke loyalt har opfyldt, hvad der var lovet Funktionærerne gennem vedkommende Ordre. Jeg havde Lejlighed til ret indgaaende at omtale, hvorledes en saadan Forhandling — f. Eks. den Gang overfor Værkstedsarbejderne — praktiseredes paa den Maade, at naar det paagældende Udvalg af Arbejderne mødte til Forhandlingen, havde man simpelt hen Forhandlingsprotokollen færdig, og den Forhandling, der gik for sig, bestod i, at man høfligst anmodede de Herrer Funktionærer om at sætte deres Navne under Protokollen. Det var en mærkelig Form for Forhandling! Og nu har man jo faaet at vide, at det har været galt igen ogsaa med de, om jeg maa kalde det, mere fast ansatte Funk-

tionærer, med de større Organisationer: Jernbaneforeningen, Dansk Jernbaneforbund og Lokomotivpersonalets Forening. Disse tre Organisationer havde paa Grundlag af den udstedte Ordre om Forhandlingsret nedsat et Fællesudvalg, der skulde forhandle med Statsbaneadministrationen. Der forelaa, straks efter at Fællesudvalget var dannet, tre store Sager, som Udvalget gav sig til at arbejde med. For det første Personalets Overtagelse af de to Statsbanesygekasser, der have tilsammen 11,000 Medlemmer, og som nu væsentlig styres af Statsbanernes Administration. For det andet: Spørgsmaalet om en Retsreform, idet der krævedes Ansættelse af en retskyndig Mand, til hvem Funktionærer, der anklages for en eller anden Forseelse, kunne henvende sig, og som saa skulde hjælpe dem under Forhørene og under den vedkommende Sags videre Forløb. Endelig Ændringer af en Del Lønningsforhold, hvorom det udelukkende laa i Ministerens Haand at træffe Bestemmelse, men som vare af en saadan Beskaffenhed, at de havde stor Betydning for Personalet. Jeg skal ikke komme ind paa hvert enkelt af disse Punkter. Det er jo ret betydningsfulde Punkter for de paagældende Funktionærer. Og der blev ogsaa ført en Række Forhandlinger om den første og sidste af disse Sager, men i April Maaned standsede Forhandlingen pludselig, og Administrationen har ikke siden været at formaa til at sætte Maskineriet i Gang igen før, jeg ved ikke, om det var i Gaar. Jeg har set et Telegram om, at den højtærede Minister har maattet gribe ind og forlange af Administrationen, at den skulde forhandle om disse Smaapunkter og lægge den sidste Haand paa Værket med Hensyn til de to Punkter, Personalet ønskede. Jeg er meget glad ved, at den højtærede Minister har grebet ind paa denne Maade, og jeg vil haabe, at han vil medvirke til, at den Ret, der er givet Personalet gennem vedkommende Ordre, maa blive respekteret i Fremtiden.

Det ser noget underligt ud, at man pludselig standser en Forhandling. Jeg har søgt Oplysning om, hvad der kunde være Grunden, om der kunde være andre Grunde end netop den, at man fra Administrationens Side fandt det under sin Værdighed at forhandle med de underordnede Funktionærer. Der er kommet mig forskellige andre Grunde for Øre; der er saaledes en, der gaar ud paa, at Generaldirektøren, eller Generaldirektionen, skulde være bleven ked af at forhandle